

Tinovul de lângă sat

Ploua de trei zile fără încetare. Se zvonea că satele vecine au fost deja inundate. Băiatul era îngrijorat. Ce mult și-ar fi dorit să aibă superputeri să apere satul de viitură! Dacă ar fi suficient de puternic ar face o groapă mare în fața satului să intre toată apa. Dar el nu era prea puternic. Știți, el nu era prea bun la sport. Vlăduț era un băiețel de zece ani, subțirel, cu ochii verzi și părul castaniu. Lui îi plăcea grozav de tare să urmărească găzele și să privească florile.

Se întinse pe pat și adormi. În visul lui se făcea că ajunsese pe câmpul de pe deal. Era un tinov aproape sec, care acum era acoperit de iarbă uscată și gunoaie. De obicei, oamenii evitau zona, dar lui îi plăcea liniștea de aici. Numai că acum era mic cât un gândăcel. Și firele de iarbă erau mai mari ca el! Deodată văzu în față o luminiță. Se apropie și mare îi fu mirarea când văzu că pe o floare uscată stătea ghemuită o fetiță mică cu rochița verde ca frunzele primăvara. Era palidă la față, iar aripile străvezii o acopereau pe jumătate. Trupul ei strălucea. Băiatul îi atinse mâna ușor și fetița deschise ochii.

- Eu sunt Zâna Tinoavelor și te aștept de mult timp, spuse fata.

- Pe mine? întrebă mirat băiatul.

- Da, răspunse cu glasul stins zâna. Vezi tu, oamenii au secăt casa mea - tinovul și l-au umplut de gunoaie. Acum tinovul e bolnav și odată cu el sunt și eu.

- Cum pot să te ajut? întrebă Vlăduț.

- Găsește-i pe cei patru prieteni ai mei: *Sphagnum*, *Drosera*, *Amanita* și *Vaccinium* și trezește-i din somnul lor. Doar atingerea unei mâini omenești îi poate trezi. Dar ia aminte, nimeni nu poate să îți spună cine sunt ei! Grăbește-te! mai spuse ea și adormi imediat. Lumina ei începu să pâlpâie ca flacăra lumânării când e gata să se stingă.

Băiatul începu să alerge. Noroc că el îi cunoștea pe cei patru prieteni. Citise în cărțile lui despre ei. Trebuia să îi găsească cât mai repede. Dar unde? Se uită în jur și văzu o căsuță. Băiatul bătă la ușă și cum o atinse căsuța începu să strălucească. Se uită cu surprindere și văzu că aceasta era făcută într-o ciupercuță. De jur împrejur, chiar deasupra ferestrei rotunde avea un inel alb ca o prelată, iar acoperișul ei de un roșu intens era punctat aici și colo de mici porțiuni albe ca laptele.

E *Amanita*, își spuse el. O știi de la bunicul. E frumoasă că nu te mai saturi privind-o, dar din ea nu trebuie să guști niciodată!

Ușa se deschise și în prag apăru un melc somnoros. Ce vrei? îl întrebă el pe băiat.

Vlăduț îi povesti ce misiune are și acesta îl sfătui să ceară ajutorul libelulei.

- E chiar acolo sus pe firul acela de iarbă, spuse melcul și intră în căsuță.

Cu chiuu cu vai băiatul se urcă pe firul de iarbă, doar știți că el nu e prea grozav la sport. Strigă cât îl ținu gura. La asta se pricepea de minune. Libelula se uită la el. Băiatul îi povesti ce vorbise cu Zâna și libelula îl încurajă să urce în spatele ei.

- De sus o să vezi mai bine, îi spuse ea în timp ce își lua zborul.

Băiatul se ținu cât putu de bine. Libelula era ca un elicopter și putea să zboare cu 40-48 km/h. Citise în cărți că aceasta zboară înainte și lateral și chiar înapoi, cu spatele. Era norocos că o întâlnise. Nu mai erau multe pe aici. La un moment dat libelula zbura în același loc, de parcă de oprise în aer.

- Acolo jos era casa Droserei, spuse ea. Poate ai noroc și o găsești.

Îl lasă jos, pe sol, apoi plecă mai departe. Băiatul începu să o caute pe *Drosera*. Un păianjen cu picioare lungi trecu pe lângă el.

- Cauți pe cineva? întrebă el.

- Pe *Drosera*, spuse Vlăduț.

- E în direcția aia, spuse păianjenul arătând cu un picior spre dreapta. Fii atent că e lipicioasă! Eu am scăpat ca prin urechile acului data trecută, zise el râzând.

Vlăduț merse ce merse până ce văzu în fața lui o baltă micuță, printre puținele care mai erau. Lângă ea era o plantă mică cu frunzulițe rotunde ce purta pe cap o coroană de perișori, iar în vârful fiecăruia erau picături ce străluceau ca niște diamante. Picăturile erau lipicioase ca să prindă insecte. *Drosera* sau Roua cerului este o plantă carnivora, își aminti băiatul. De îndată ce o atinse aceasta începu să strălucască.

Porni iar la drum până ce dădu de o tufă mică și veștejită, cu bobite roșii, acoperită de o pungă de plastic.

- Ura! este *Vaccinium* sau Merișorul, a spus el. Dădu punga la o parte și o atinse. Tufa începu să strălucască și numeroase bobite roșii apărură pe crenguțele ei.

- Mănâncă! pari înfometat, îl îndemnă Merișorul.

- Mulțumesc! Chiar îmi este foame și sunt ostenit, zise Vlăduț. Își umplu pumnul de merișoare și se așeză apoi pe o moviliță să mănânce liniștit. Movilița era catifelată la atingere și.... începu să strălucască și ea.

- Te-am găsit! Ești mușchiul *Sphagnum*, spuse băiatul entuziasmat. Citise despre el că poate trăi și mii de ani și că poate absorbi cantități uriașe de apă.

Deodată, întreg tinovul se acoperi de mușchi strălucitori. Din loc în loc, tufe de merișor își legănau fructele roșii și delicioase. Ici și colo, ciupercile își șteau capetele ca niște umbreluțe multicolore. Libelule și fluturi de toate culorile dansau în văzduh. Toate gunoaiele dispăruseră ca prin farmec. Zâna apărură lângă el. Era luminoasă și fericită.

- Îți mulțumesc! spuse ea zâmbind. Ai salvat casa mea și a ta!

De departe cineva îl striga. Deschise ochii. Era dimineața. Mama îl striga la masă. Când o văzu aceasta îi spuse fericită:

- E o minune, dragul meu! Tinovul de lângă sat a înghițit toată apa. Am scăpat de inundații!

Acum înțelegea băiatul ce îi spusese Zâna. Salvase casa ei și pe a lui!

Sfârșit